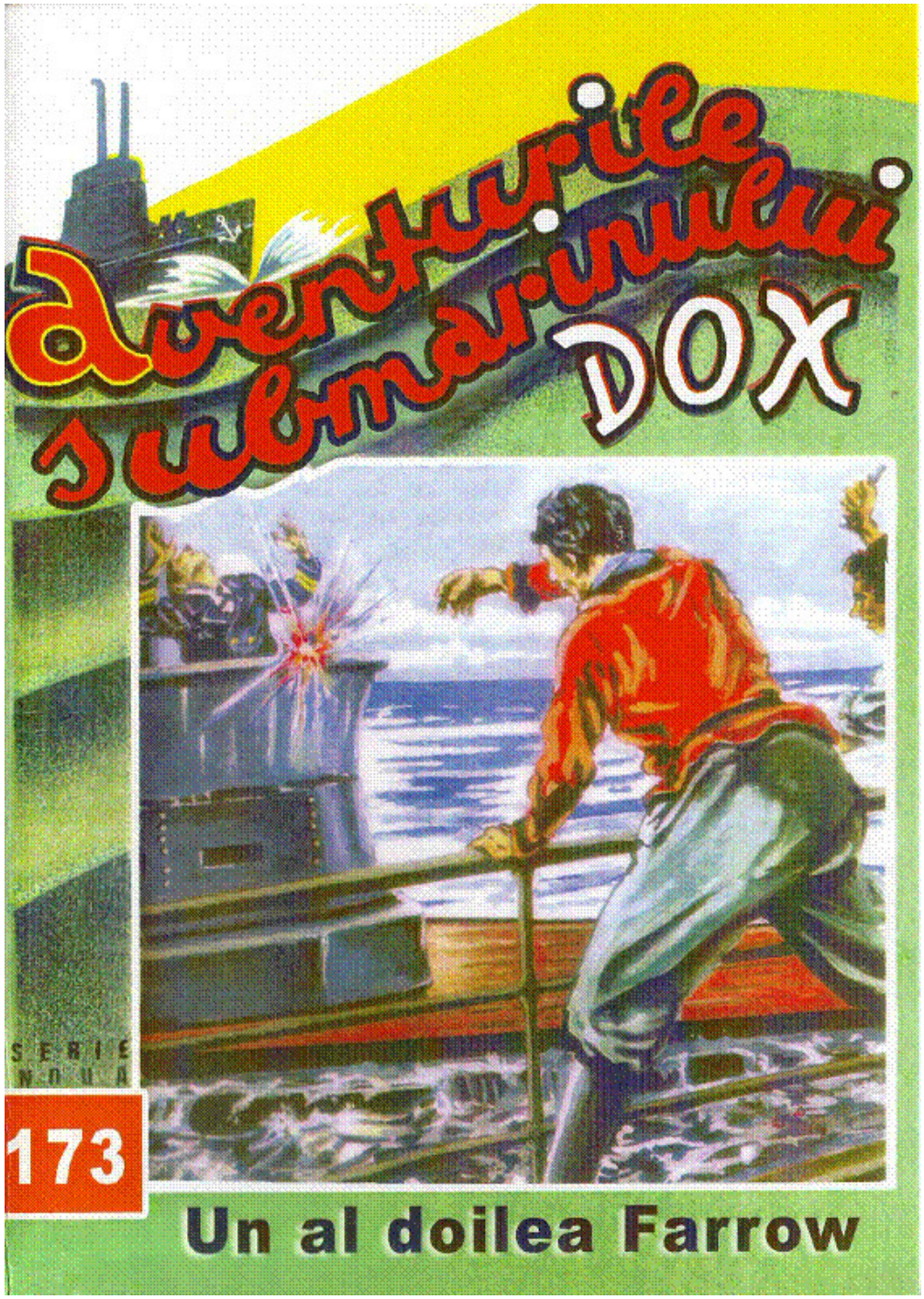
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
173
Un al doilea Farrow

De H. Warren.

Nr. 173.

UN AL DOILEA FARROW.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să

descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ALARMĂ.

— SĂ FIU AL NAIBII! Dar această balenă este un exemplar uriaş, strigă doctorul Bertram, medicul submarinului „DOX” şi arătă în faţa.

— Să sperăm că nu aparţine exemplarelor cu poftă de a ataca şi care băgau mai de mult spaima în vânătorii de balene. Câteva erau chiar „renumite” şi aveau nume de războinici. Cred că vasul nostru ar avea de suferit dacă un asemenea exemplar ne-ar ataca. N-ar trebui să schimbăm puţin direcţia domnule căpitan? Ar fi inutil să-l stârnim fără nici un rost.

Căpitanul a fost de acord.

— Într-adevăr n-am putea să-l alungăm nici măcar cu câteva lovituri de tun.

Căpitanul Farrow, care împreună cu doctorul Bertram şi cu George stăteau în turn împreună cu renumitul timonier Plundow, dădu indicaţiile necesare ca nava să se îndrepte

puţin către babord. La câteva sute de metrii apa albastră şi nemişcată, se legăna corpul uriaş al balenei-caşalot. Era vorba de o balenă a cărei dimensiuni puteau fi periculoase pentru submarin. Exemplarul putea avea o lungime de aproximativ 25 de metri. O lovitură de-a lui putea produce pagube serioase navei.

George era puţin supărat de indicaţiile date de tatăl său, nu de altceva, dar ar fi vrut să observe mai îndeaproape marea balenă.

— Credeţi într-adevăr domnule doctor, întrebă el, că această balenă ar putea fi periculoasă?

— Vânătorii de balene din timpurile de demult ştiau să cânte o baladă despre vânătoarea de balene caşaloţi, domnule George, răspunse doctorul Bertram serios. Astfel a luat naştere balada lui „Toma Necredinciosul”. O mulţime de ambarcaţiuni şi-au găsit sfârşitul în aceste vânători, în care de multe ori balenele caşalot au ieşit învingătoare. Şi eu aş fi dorit să observ mai de aproape acest exemplar şi aş fi vrut să fac nişte fotografii, dar ar fi fost periculos pentru submarin. Este mai bine să ne îndepărtăm totuşi de caşalot.

Atâta timp cât a fost posibil, George urmări prin binoclu corpul uriaş al balenei, i-ar fi dorit cu cea mai mare plăcere să stea odată faţă în faţă cu el, „ochi în ochi”, dacă se poate spune aşa despre un om şi un mamifer al mării. Şi nu bănuia acum că dorinţa sa, cu toate că uitase de mult caşalotul, se va îndeplini cu adevărat. În sfârşit, caşalotul dispăru încet în marea adâncă şi albastră şi George adăugă:

— Să lupţi cu o asemenea balenă trebuie să fie într-adevăr o adevărată aventură. Cu balenierele de astăzi dotate cu harpoane şi arme de foc nu mai este o artă să vânezi aşa ceva. Altădată aceasta cerea munca multor oameni curajoşi.

Doctorul aprobă spusele lui George, dar adăugă:

— Pe vremuri vânătoarea de caşaloţi a făcut multe tragedii, pentru că atunci vânătoarea însemna lupta pe viaţă şi pe moarte. Frumoasele vremuri apuse au şi ele părţile lor întunecate, încheie el.

Un marinar apăru în turn, tânărul telegrafist Mertens.

— Ei ce se întâmplă? Îl întrebă căpitanul.

Faţa marinarului era plină de îngrijorare. Ceva foarte neplăcut se pare că s-a întâmplat, pentru că orice altceva ce nu privea submarinul lăsa rece pe tânărul Mertens, pe care căpitanul îl angajase de câţiva ani în timpul războiului de pe coastele Sumatrei.

Această porţiune a mării era bine cunoscută de căpitanul Farrow. În prezent o parte a flotei franceze făcea tocmai

manevre în mările Sudului. Prezenţa „DOX”-ului n-a rămas necunoscută în timpul ultimilor evenimente. Probabil, la cererea francezilor, se luaseră măsuri drastice deoarece englezii treptat începuseră urmărirea, pentru capturarea submarinului şi a-l aresta pe căpitanul Farrow care ar fi trebuit să predea nava la sfârşitul războiului.

Zâmbind căpitanul luă foaia de hârtie ce i-o întinse Mertens. Nu-l mai supăra încercarea francezilor de a-l captura. Până acum îi reuşise chiar fără intenţie să scape din anumite situaţii periculoase. Dar după ce citi textul destul de lung pe care i-l dăduse telegrafistul figura sa se întunecă. Le spuse doctorului Bertram şi fiului său:

— Să mergem în cabina mea, iar tu Mertens să nu spui nimănui nimic! George cheamă-i pe Rindow, Brun şi Hagen.

George era extrem de curios: ce fel de veste primise tatăl său? De data aceasta situaţia părea destul de gravă şi de periculoasă, pentru că tatăl său era extrem de serios.

— Mertens a interceptat o telegramă de pe un vas englez. Acolo scria: „Am pescuit o barca de salvare cu doi marinari. Vasul cu aburi Matsuri a fost aruncat în aer de un submarin. Căpitanul şi ofiţerii au fost împuşcaţi. Submarinul a distrus vasul prin bombardare. Cei salvaţi spun că echipajul submarinului purta uniforme germane şi aveau faţa acoperită cu măşti.

Atacul s-a produs la 33 grade latitudine sudică şi 134 grade longitudine vestică.”

— Locul prieteni, spuse căpitanul Farrow, este la numai câteva mile depărtare de aici. Chiar noi cu puţin timp în urma am staţionat acolo. Dar asta nu înseamnă bineînţeles că noi am atacat vasul. În special presa franceză va răspândi, cu adăugirile respective, peste tot vestea. Din păcate, nu le-o putem lua în nume de rău.

— Trebuie să telegrafiem cât mai repede posibil, la toate staţiile şi navele ce le putem prinde, că nu avem nici un amestec în treaba aceasta domnule căpitan şi că condamnăm această faptă ca orice marinar, propuse inginerul Hagen. Ne vor crede cu siguranţă.

— Să telegrafiem putem, cu toate că bănuiala o să rămână. Actul de piraterie ne-a atras din nou antipatia francezilor. Matsuri se pare ca a fost un vas cu aburi japonez. Trebuie să luăm legătura cu guvernul lor şi să le explicăm că nu avem nimic de-a face cu acest atac. Sper, ca şi dumneavoastră, domnule Hagen, ca ei să ne creadă pe cuvânt.

— Francezii au acum încă un motiv, să ne vâneze. Nu va ajunge numai să ne afirmăm nevinovăţia, ci trebuie să o

dovedim!

— Şi cum îţi imaginezi tu, George, că vom putea face asta?

— Trebuie să localizăm celălalt submarin şi să încercăm să-i prindem pe piraţi. Poate o să-i ademenim în partea engleză şi acolo să-şi primească pedeapsa binemeritată! strigă George plin de entuziasm. Cu asta nu numai că ne dovedim nevinovăţia dar vom face şi ceva util pentru navigaţie.

Căpitanul dădu din cap serios şi zise:

— Să sperăm ca vom da de urma piraţilor. Mai întâi trebuie să ne întoarcem şi să găsim precis poziţia de unde au atacat.

Cineva bătu la uşă: „Intră!” spuse căpitanul. Păşi înăuntru telegrafistul. Din nou ţinea în mână un formular telegrafiat.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Iarăşi un mesaj? întreba Farrow încruntându-şi fruntea. Intenţia noastră de a naviga spre Insula Odihnei se pare că va fi din nou întârziată. Căpitanul citi textul telegrafiat.

— Asta da mizerie! spuse el supărat şi bătu cu pumnul în mapamondul de pe masă. Ascultaţi-mă vă rog, domnii mei: „La bordul distrugătorului Autour – pe o insulă nelocuită (şi urmează coordonatele) supravieţuitori ai cuterului Florence găsiţi. Cuterul distrus în urma bombardării lui de către un submarin. Făptaşii mascaţi, ceea ce presupune că submarinul căpitanului Farrow a condus acest atac – Jean Viele, comandant.”

— Am păţit-o!

— Da, comandantul francez ne arată că noi am fi făptaşii, constată doctorul Bertram. Ce măsuri de urgenţă putem lua?

— Locul faptei este foarte aproape de locul unde s-a produs celălalt atac, asupra vasului cu abur japonez, trebuie să prindem piraţii, strigă George. Suntem în drum spre locul faptei. În orice caz acum ne va fi de două ori mai greu să ne dovedim nevinovăţia.

Nu numai nava pirat care navighează sub flamura noastră ne este duşman, ci toate navele franceze precum şi navele altor naţiuni care împărtăşesc părerea francezilor cum că noi am fi făptaşii. Cine poate fi căpitanul celuilalt submarin? De ce naţionalitate poate fi?

— În proprietate particulară în mod normal aşa ceva nu există decât în cazul că ai avea bani să-ţi construieşti unul. Piraţii ştiu precis în ce parte a mării ne găsim – remarcă primul ofiţer Rindow. Exact de aceea şi-au pus uniformele germane pentru a da vina pe noi. Dar ar fi trebuit să se

gândească ca până la urmă tot îi vom găsii şi urmări, fără doar şi poate. Aşadar, cu siguranţă nu vor sta prea mult în acelaşi loc, ci vor disparea după ce vor vedea că le-a reuşit o serie de lovituri. Ni se poate întâmpla ca piraţii să fie deja departe când noi vom ajunge la locul cu pricina. Nu mai las să funcţioneze motorul la întreaga lui capacitate.

Căpitanul Farrow dădu din cap semn că este de acord cu indicaţiile ofiţerului său prim.

Din nou se auzi o bătaie în uşa cabinei:

— Intră, spuse căpitanul.

Mertens intră iarăşi. Căpitanul citi imediat textul telegrafiat. În timp ce citea spuse: „Comandantul şef al forţelor maritime franceze care fac manevre în Marea Sudului a ordonat tuturor navelor să ne distrugă fără nici un avertisment de îndată ce ne vor vedea. Însă eu voi transmite contrariul celor afirmate şi sunt curios cum vor reacţiona vasele celorlalte naţiuni. Cel de al doilea vas cu aburi care a fost distrus, cu siguranţă era un vas englez.”

Căpitanul şi doctorul au început să formuleze cu grijă textul ce trebuie transmis prin care asigurau de nevinovăţia căpitanului şi a echipajului său, adăugând la aceasta că până acum nimeni n-a putut spune ceva rău despre ei, ci dimpotrivă echipajul şi căpitanul submarinului s-au pus în slujba binelui.

Telegrama a fost transmisă de pe puntea submarinului în întreaga lume. Primul răspuns veni. Era din Australia, cel mai apropiat dominion britanic. Aproape în acelaşi timp veni un răspuns din Singapore, punctul de bază al flotei britanice din Asia orientală. În ambele telegrame erau asigurări că aveau încredere în nevinovăţia căpitanului Farrow. Chiar mai mult. Era rugat să participe la urmărirea submarinului pirat care se folosea de bunul său renume pentru a înfăptui atâtea rele. Câteva minute mai târziu, veni şi răspunsul comandantului suprem francez, telegrama de dezvinovăţire a fost foarte rece primită, iar căpitanul era somat să se predea în primul port francez. Prin aceasta după părerea lor era cel mai uşor să-şi dovedească nevinovăţia, în cazul când alte lovituri ale vasului pirat ar mai avea loc.

Echipajul luă la cunoştinţă cu mare îngrijorare răspunsurile englezilor şi al francezilor.

— Propunerea francezilor n-o putem urma, răspunse căpitanul imediat.

— Asta ar fi ca şi cum ne-am preda pe tavă, recunoscu şi George.

— Eu însă voi răspunde englezilor, mulţumindu-le pentru încrederea acordată, însă nu voi spune nici un cuvânt că vom merge în căutarea piraţilor. Dimpotrivă le vom comunica că suntem în drum spre locul în care intenţionăm să staţionăm. Astfel piraţii ar putea cădea în capcană interceptând comunicarea şi s-ar simţi în siguranţă totală.

— Mă miră faptul că nu am primit încă nici un răspuns de la japonezi, spuse ofiţerul prim Rindow.

— Poate că cele mai înalte oficialităţi care trebuie să decidă asupra răspunsului încă nu au fost găsite, zise doctorul Bertram.

— Pentru noi este avantajos, reluă Rindow, prima navă atacată a fost una japoneză.

— Japonezii ne-au simpatizat întotdeauna. Dar de ce atacarea unei nave japoneze ne-ar fi avantajoasă asta nu înţeleg, spuse George.

— Din cauza celorlalte naţiuni, răspunse căpitanul Farrow. Dacă am fi întreprins un act de piraterie, cu siguranţă nu am fi atacat o navă japoneză, o navă a unei naţiuni care a avut pentru noi numai simpatie şi s-a menţinut neutră. Probabil că ceva s-a schimbat în atitudinea japonezilor.

— Asta ar fi într-adevăr extrem de neplăcut pentru noi, murmură doctorul în barbă.

Puţin mai târziu Mertens, telegrafistul, aduse răspunsul japonezilor. Căpitanul rămase puţin uimit pentru că răspunsul nu corespundea aşteptărilor sale. Şi iată răspunsul: „Suntem convinşi de nevinovăţia dumneavoastră. Vă rugăm să luptaţi contra navei pirat şi să o localizaţi cât mai curând unde se află.”

— Asta sună simplu şi clar, spuse Rindow mulţumit. Acum sunt mai puţin îngrijorat.

Primul ofiţer propuse să meargă toţi pe punte. Statul pe loc şi învârtitul în zadar nu sta în caracterul său.

— Voi trimite imediat răspunsul japonezilor, explică Farrow serios, apoi vin şi eu sus.

— Căpitanul submarinului pirat pare să fie foarte viclean, spuse George. Să sperăm că nu vom pierde prea mult timp până să-l găsim.

— Puţin timp vom pierde totuşi în această situaţie, îşi spuse căpitanul părerea. Sunt aproape sigur că-l vom prinde dacă îl vom urmări cu inteligenţă şi în linişte. Vin deci şi eu în turn imediat ce voi termina răspunsul către japonezi.

— Am o idee tată, spuse George. Japonezii insistă să localizăm locul submarinului pirat. Nu ştiu dacă am dreptate dar s-ar putea ca marina japoneză să fi folosit submarinul.

Din cauza aceasta vor tace cât vor putea şi în nici un caz nu vor trage clopotele. Căpitanul Farrow se gândi puţin înainte de a răspunde:

— Ideea nu este rea, în orice caz este logică. În ultimul timp japonezii s-au confruntat cu acte de răpire din partea chinezilor. Ar putea fi probabil ca chinezii să fi pus mâna pe un submarin japonez. Nu m-ar mira dacă în cel mai scurt timp ne vom trezi cu nave de război japoneze peste noi.

— Asta ar avea urmări grave, spuse doctorul Bertram cu fruntea încruntată. Dar totul este posibil pe lumea asta.

Cu excepţia căpitanului, ceilalţi se urcară în turn şi cercetară cu binoclul marea în lung şi în lat dar nici urmă de vreun vas. Era deja târziu după amiază, în două ore urma să se întunece. George devenise puţin nervos. Din cauza nervozităţii îşi tot întreba tatăl, care între timp apăruse în turn şi el, la fel îl întreba şi pe Rindow aşa că amândoi se cam saturaseră. Făcea presupuneri care erau inutile acuma pentru că se baza tocmai pe presupuneri şi nu pe realitate. Submarinul se întoarse încetişor. Câteva nave mici de comerţ apărură la vedere. Căpitanul le ocoli şi pentru că submarinul abia se vedea, echipajul putea fi liniştit că nu vor fi văzuţi de pe puntea vaselor de comerţ. Farrow dorea să evite să fie văzut de ele, în timp ce era în căutarea submarinului pirat, în asemenea condiţii întreaga urmărire a vasului pirat ar fi eşuat în sfârşit, întunericul se lăsă deasupra mării. Căpitanul hotărî:

— Cel mai bine este să rămânem peste noapte aici. Dacă navigam mai departe vom ajunge prea aproape de partea de răsărit Presupun că piraţii nu vor părăsi această zonă plină de insuliţe mici şi nelocuite în care oricând îşi pot găsi adăpost foarte bun pentru a se ascunde. În timpul nopţii trebuie să dublăm paza. Probabil ne va parveni prin telegraf din nou un anunţ, care ne va informa de un alt atac al piraţilor. Atunci vom şti precis locul unde acţionează, după care putem să-i depistăm.

George nu răspunse cu toate că starea lui de nelinişte continua să-l apese. Dimpotrivă îl contactă pe doctorul Bertram care se afla în turn, deja schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, abia aşteptând să se întâmple ceva.

— Ştiţi de ce îmi fac atâtea gânduri? spuse George deodată doctorului. De unde au piraţii uniforme germane?

— Pentru asta sunt mai multe explicaţii, spuse doctorul. Personal neg ideea că şi-au făcut sau au dat să li se facă uniforme, căci uniforme ale marinei germane se găsesc cu grămada.

II.
ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ.

LA MASA DE SEARĂ, pe care Petre o servea în sala ofiţerilor aceştia vorbeau destul de indispuşi unii cu alţii. Toţi erau cu gândul la piraţi care au adus un prost renume echipajului şi submarinului Dox, al căpitanului Farrow. După ce Petre aduse farfuriile, cineva bătu neobişnuit de tare în uşă. Imediat Mertens năvăli înăuntru şi-i dădu căpitanului un alt mesaj. Când îl citi, Farrow sări emoţionat în sus şi strigă:

— Acum îi avem în mână! Cuterul «Henry Pickood» transmite S. O. S. El a fost tocmai atacat de piraţi, care se pare că sunt obişnuiţi să lucreze repede. Transmisionistul cuterului se află încă în cabina din care transmite. Tocmai a anunţat punctul în care se află, la şaptezeci de kilometri de aici. Mertens rămâi la aparat, fii atent la alte mesaje telegrafice şi dacă mai sunt, trimite un alt marinar în loc să vii tu însuţi. Aş vrea să evit să telegrafiez pentru a nu da nici un indiciu şi ai avertiza pe piraţi.

— Transmisia s-a întrerupt brusc, explică Mertens. Cuterul se află probabil în întregime în mâna piraţilor, iar aparatul decuplat. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu ei fără a spune însă cine sunt dar nu am avut nici un succes.

— Bine Mertens, dar ai grijă mai departe! Probabil şi alte nave au recepţionat S. O. S.–ul cuterului şi vor dori să-i ajute. De asemenea trebuie să ne orientăm în aşa fel încât, sub nici un motiv să nu întâlnim nave ale marinii franceze. Şi acum, încă odată, submarinul nostru trebuie să ne demonstreze cum ştie el să navigheze. Sunt în turn dacă cineva are nevoie de mine. Niciodată n-a urcat căpitanul treptele de fier spre turn cu atâta grabă. Farrow dădu imediat o comandă în sala maşinilor:

— Cuplaţi compresoarele!

Imediat compresoarele intrară în funcţiune. Submarinul cu forma lui aerodinamică îşi tăia drum prin apa mării cu viteză dublă. În aproximativ o oră căpitanul dorea să ajungă la locul atacului. Pe punte se desfăşura o activitate febrilă, Jean Brike era împreună cu ajutoarele sale când la prora când la pupa. Curăţau ambele tunuri pentru ca în caz de necesitate să poată folosi urgent proiectilele cu gaze adormitoare. George şi Petre s-au urcat la prora. Cu binocluri de noapte ei scrutau depărtările în eventualitatea descoperirii altor vase pe drumul submarinului. Cât despre piraţi, nici urmă de ei. Alte piedici nu se aflau în drumul lor. Navigaţia era fără probleme. Cerul

era senin. Luna îşi arunca nestingherită razele luminoase deasupra mării. Pe o asemenea lumină echipajul putea repera fără probleme, orice piedică ar fi fost pe o rază de câteva sute de metri. La o asemenea viteză mare chiar şi o ramură de copac aflată în mare de exemplu putea să devină un pericol. Se scurseră câteva minute. George era din ce în ce mai nervos. Acum trebuia să se ia hotărârea. Deodată descoperi în acelaşi timp cu Petre un „ceva" întunecat. Înainte de a putea spune ei ceva cârmaciul strigă:

— Atenţie la tribord! Cuterul este în faţă!

Pentru că zgomotul motoarelor submarinului se auzea puternic, în noaptea liniştită până departe, căpitanul ordonă ca imediat să fie puse în funcţiune amortizoarele. Viteza se mai micşoră puţin dar prevederea şi propria lui siguranţă erau mai importante dacă doreau să ajungă să lupte cu succes contra piraţilor. Submarinul mai înaintă încă cinci minute. Umbrele lăsate de cuter au devenit vizibile imediat şi cuterul, destul de mic el însuşi, stătea în faţa lor. Deodată marinarii de pe submarin care urmăreau cu toată atenţia prin binocluri tresăriră înspăimântaţi. O flacără luminoasă izbucni şi se stinse tot atât de repede pe cât se aprinsese. Puţin mai târziu echipajul submarinului auzi o bubuitură slabă şi înfundată. Toţi ştiură imediat ce s-a întâmplat Petre lovi cu pumnii în chepeng, înjură şi strigă:

— Piraţii au aruncat acum vasul în aer! Am ajuns prea târziu!

— Să sperăm că vom reuşi să salvăm pe cei de pe vas, spuse George a cărui nervozitatea crescuse simţitor. Ne vor putea spune despre modul cum au acţionat piraţii. George fugi din nou în turn pentru a vorbi cu tatăl său. Căpitanul încercă mai întâi să-şi liniştească fiul. Spunându-i:

— Am făcut tot ce am putut George! Că am ajuns prea târziu nu este vina noastră. Dar acum avem o părere de ansamblu asupra lor pentru a-i momi şi a-i prinde mai uşor. Cuterul a fost distrus practic printr-o bombă cu explozie întârziată. Cred că piraţii nu prea se folosesc de torpile.

— Dar asta este de înţeles. Ori poate nici nu au aşa ceva, îi răspunse George. Dacă ar fi avut aşa ceva, puteau să captureze o navă de război mai mare şi mai puternică. Dar asta este puţin probabil, pentru că un asemenea caz ar fi fost de mult dat publicităţii.

— După părerea mea, conducerea unei marine de război căreia i s-a furat un submarin trebuie să-şi tină neapărat gura, pentru că asta reprezintă – cum este cazul prezent – un pericol pentru întreaga navigare. Cred că ar fi foarte bine

dacă ne-am gândi la o eventuală întâlnire spuse căpitanul. Partea această de mare îmi este bine cunoscuta. Am stat pe aici săptămâni întregi înainte de a te aduce pe tine, George. Pe vremea aceea nu descoperisem încă „Insula Odihnei”.

Chiar în apropiere se află trei micuţe insule nelocuite. Asta înseamnă că înainte nu au fost locuite. Probabil între timp s-au mutat aici oameni, deoarece insulele oferă condiţii foarte bune de viaţă. Dacă nu găsim piraţii sau supravieţuitori ai cuterului, vom cerceta mai atenţi din nou insulele. Este totuşi posibil ca oamenii care au trăit catastrofa să se refugieze acolo. George îşi luă din nou binoclul şi strigă arătând în faţă:

— Acolo! Acolo, vine spre noi cu toată viteza o navă, tată! Se pare că este o navă de război, se pare că este un distrugător francez. Cred că recunosc steagurile. Zgomotul puternicelor maşini începe să fie auzit.

— Ai dreptate tinere, replică căpitanul. Trebuie urgent să ne scufundăm, dar mai întâi trebuie să mă conving că n-a mai rămas nici o bucată din corabia distrusă de piraţi, prin apropiere.

Căpitanul mai aruncă o privire spre distrugătorului care se apropia uimitor de repede, coborî scările de metal, închise chepengul turnului cu grijă în urma lui şi intră în sala de comandă. Reglă periscopul în aşa fel încât doar o porţiune mică din el se vedea la suprafaţa apei. Apoi Farrow stabili un nou curs submarinului în aşa fel încât să se depărteze cât mai mult de distrugător.

În curând căpitanul reduse viteza submarinului până când motoarele sale se opriră. Privi prin periscop după care raportă observaţiile sale:

— Staţionăm la aproape trei sute de metri în spatele distrugătorului. Câteva bucăţi din cuterul distrus plutesc încă în jur, pe mare. Două bărci au fost lansate la apă de pe distrugător şi se îndreaptă către resturile epavei. În urma exploziei nu a mai rămas nici un supravieţuitor, după câte îmi dau eu seama, iar submarinul pirat nu se zăreşte nici unde. Dar este posibil să fie prin apropiere dacă şi el s-a scufundat ca şi noi. Vom mai naviga, în cercuri largi, în jurul locului tragediei. Dacă nu descoperim nimic şi nu mai este nimic de salvat. Atunci mă îndrept spre insulele despre care tocmai îi povesteam lui George. De când a fost recepţionat primul semnal S. O. S. de pe cuter a trecut mai mult de o oră. Cei de pe corabie, care au putut să se salveze, cred că au reuşit să ajungă pe una din insule.

— Şi acum să ne întoarcem!

Uşor, submarinul porni din nou. Căpitanul trebuia să conducă submarinul încet pentru a evita ca periscopul să facă valuri, ce ar fi putut fi văzute de pe distrugătorul francez. Întoarcerea submarinului dură aproape jumătate de oră. În tot acest timp căpitanul a observat tăcut, apoi anunţă:

— Nu au descoperit nimic. Cele două bărci se întorc la distrugător, unde probabil vor primi un nou ordin de căutare a supravieţuitorilor. Să sperăm că existenţa insulelor nu-i este cunoscută căpitanului altfel ar fi posibil să tragă o fuga până acolo, în căutarea unor bucăţi din cuterul distrus de piraţi.

Submarinul mai rămase puţin pe loc, apoi căpitanul continuă:

— Insulele par a nu fi cunoscute căpitanului distrugătorului care acum se îndreaptă spre nord-vest, deci vrea să ajungă în insula Paumotu. Acum putem să ne îndreptăm liniştit spre vest. Într-o jumătate de oră putem şti dacă speranţele mele se vor îndeplini şi anume de a găsi acolo supravieţuitori de pe cuter. Ce se află pe apă nu trebuie să ne mai intereseze. Dacă ar fi fost ceva, cu siguranţă, distrugătorul le-ar fi găsit.

— Este o situaţie disperată! strigă George. Piraţii sunt acum chiar în apropiere şi nu-i putem prinde fiindcă posedă avantajul submarinelor de a se putea scufunda.

— Acum ar trebui să ne bazăm puţin şi pe norocul nostru, spuse doctorul. Am sentimentul că în mod sigur ne vom întâlni cu piraţii, continuă doctorul sigur pe el.

— Vă bazaţi cumva pe acest sentiment, întrebă căpitanul?

— Nu, dar în acest caz sigur!

— Să sperăm că aveţi dreptate domnule, încheie George discuţia. Doctorul nici nu bănuia câtă dreptate avea, dar totul urma să se petreacă într-o formă cât se poate de neplăcută. După încă un sfert de oră căpitanul a dat ordin să se iasă din nou la suprafaţă, pentru că nu se mai vedea nici urmă de distrugător sau altă navă. Pe punte nu-i luă decât pe Rindow, George şi pe Petre pentru că exista posibilitatea să se fie nevoiţi să se scufunde rapid din nou. După aproximativ treizeci de minute apăru un punct întunecat la orizont.

— Aceasta este cea mai de nord dintre cele trei insule, le spuse căpitanul celor trei inşi din turn. Insula din mijloc se află în partea sudică le vreo trei-patru kilometri depărtare. Dacă vrem să căutăm minuţios cele trei insule, avem ceva de lucru nu glumă.

Cu cât submarinul se apropia de mai mult de insule cu atât şi atenţia se mărea, atât din partea căpitanului cât şi a membrilor echipajului. La o sută de metri de ţărm George

lansă o barcă, în aceste condiţii vâsliră în jurul insulei împreună cu căpitanul, Petre şi doctorul Bertram, în timp ce căpitanul îi povestea lui George că pe vremuri se putea apropia chiar de ţărm cu submarinul. Mişcările tectonice au schimbat mult fundul mării încât acum se temea de o ciocnire cu vreo stâncă de la ţărm la ridicarea submarinului.

— Nu debarcăm? întrebă George când căpitanul, după terminarea înconjurului insulei o luă spre sud.

— Dacă supravieţuitorii vasului distrus au reuşit să ajungă până aici, atunci sigur că s-au retras către interiorul insulei. Dacă vor vedea venirea noastră ne vor confunda cu piraţii şi se vor ascunde cât mai bine pentru că o a doua întâlnire cu ei, cu siguranţă că nu o doresc. Vom coborî aici, spuse căpitanul, dar mai întâi vom face o vizită şi pe celelalte insule. Rămăşiţele navei puteau fi folosite pentru a face foc în scopul semnalizării. În afară de aceasta, vom găsi probabil la mal barca cu care s-au salvat cei de pe cuter.

— Ai dreptate tată, înţelege-mă că ard de nerăbdare să vorbesc cu un supravieţuitor al catastrofei, pentru că asta mi se pare cea mai importantă informaţie despre piraţi.

— Am aceeaşi speranţă, spuse căpitanul. Tocmai faptul că piraţii atacă cu un submarin, ne fac dificilă acţiunea de a-i prinde. Ştii că numai datorită submarinului ne-a fost posibil să ieşim din cele mai grele situaţii. Şeful tâlharilor este într-adevăr un marinar foarte priceput. Asta nu o putem nega. Cu siguranţă că va dispare de peste tot unde ar crede că se află în pericol de a fi prins. Mă gândesc că toate atacurile vaselor au avut loc aici, tocmai pentru a ne ademeni în această regiune a mării. După un timp, va apare într-o regiune mai îndepărtată de aceasta. Faptul că i-au apărut în raza lui de acţiune trei vase, nu trebuie să ne mire pentru că cornetul în această regiune este intens.

— Cu asta vrei să spui că este mai puţin probabil să-l prindem, tată? întrebă George destul de dezamăgit. Ceea ce ne-ai explicat este plauzibil, de aceea sper să găsim ceva bucăţi din ultima navă atacată, pentru că aşa vom primi mai multe informaţii despre piraţi. Sunt sigur că asta ne va ajuta. Astfel vom primi informaţii şi despre naţionalitatea lor.

— Vezi asta sper şi eu, spuse Farrow. Dar uite deja apare cea mai mare dintre insule. Ea este extrem de roditoare.

— Tată, ai văzut luminiţa aceea de acolo?

— Da. Apare pentru un moment pentru ca după aceea să dispară din nou, ca şi cum cineva s-ar folosi de o lanternă. Trebuie să debarcăm cu grijă, că altfel se vor ascunde din

nou. Dacă ne vor vedea barca vor crede că suntem tot piraţii care le-au atacat vasul.

Căpitanul schimbă puţin drumul pentru a vedea mai exact punctul luminos şi să vadă dacă poate recunoaşte ceva. Amortizoarele de sunet au fost închise, cu toate că zgomotul motoarelor după o asemenea călătorie lungă se mai auzea puţin. După zece minute au ajuns lângă insulă. Căpitanul încercă să se apropie de ea cât mai mult aşa cum făcea altădată când tovarăşii lui aduceau fructe proaspete de pe insulă. A avut noroc pentru că cu toate că de atunci au trecut zece ani, peisajul rămăsese neschimbat Ţărmul nu se modificase de loc. Prora submarinului se ridică deasupra unui banc de corali. Când submarinul se apropie de insulă, pe puntea de comandă se urcară căpitanul şi alţi câţiva marinari. Au ajuns la pupa şi de acolo au sărit direct pe uscat, unde au legat bine nava de un palmier puternic. Încă nu ştiau dacă pe insulă se aflau cei salvaţi de pe cuter sau erau piraţi, care debarcaseră aici pentru a-şi organiza o apărare perfectă. Dacă va fi cazul nu le rămânea decât să folosească grenadele adormitoare.

Căpitanul dădu ordine în noapte. Bineînţeles căpitanul ştia că fiul său se găsea în faţa celor ce coborâseră pe insulă dar nu făcu nici un comentariu. În afară de căpitan, George şi Petre mai erau şi alţi şase membri din echipaj. Era de la sine înţeles că şi el trebuia să ia parte la expediţie. Jungla avea un aspect tropical. Oamenii de pe submarin ştiau să umble prin junglă, aveau experienţa, de când fuseseră nevoiţi să debarce pe alte insule cu aceeaşi climă pentru a rezolva şi alte cazuri.

Cei aflaţi pe insulă nu trebuiau să afle de prezenţa lor decât când se vor afla în faţa lor.

În vreme ce căpitanul dădea instrucţiuni, George nu se mai putu abţine. Cu grijă pătrunse în desişul pădurii urmat îndeaproape de Petre, care era într-un fel apărătorul lui şi care-i mai tempera în dorinţa lui de aventură. Chiar şi doctorul Bertram se mişcă fără măsuri de prevedere, nu-i mai aşteptă pe căpitan şi pe camarazii săi şi se alătură lui Petre. Umblau prin desişul junglei atât de îndemânatec încât căpitanul Farrow nu le observă dispariţia, decât după ce termină de dat instrucţiuni şi dori să se adreseze fiului său. Să-l strige cu voce tare nu putea, însă nu-şi făcea probleme prea mari ştiindu-l însoţit de Petre şi de doctor. El îi urma pe cei trei şi se bucura ca drumul le era deschis de grupa ce trecuse deja pe acolo şi tăiase majoritatea ramurilor lianelor.

George abia aştepta să meargă prin junglă şi să se întâlnească cu supravieţuitorii cuterului atacat, pentru ca să

afle date cât mai concrete despre piraţii care se dădeau drept germani, ca şi cum ar fi membrii echipajului Dox. În sfârşit, George văzu scântei şi cărbuni aprinşi. Probabil cei ce se salvaseră nu erau conştienţi că astfel dădeau semnale pentru piraţi, care ar fi putut debarca pe insulă pentru a-i face pe supravieţuitori, cei puţin pentru un timp, incapabili de a acţiona şi de a cere ajutor. George mai merse câţiva metri. Apoi auzi un zgomot uşor chiar lângă el, în faţa lui. Crezu chiar că a zărit o mişcare în tufişul din faţa. Întâi a crezut că este Petre, apoi a avut sentimentul unui pericol iminent. Repede îşi luă grenada de la curea însă în stânga şi în dreapta lui se auzeau foşnituri. Pumni de fier îl înşfăcară. Unul din agresorii lui îi întoarse mâna la spate atât de puternic încât abia se mai putea mişca, iar durerea era atât de mare încât îi venea să urle. Dar atunci când a vrut şi-şi deschise gura, i se băgă un căluş încât abia putea respira. George începu să ameţească. Auzea totul ca prin vis. Se gândea încă la doctor şi la Petre. „Dacă şi lor li se întâmplase acelaşi lucru? Cine erau aceşti oameni? Vorbeau o limbă total necunoscută lui!” încet George îşi pierdu conştiinţa. Ultimul lucru ce-l simţi a fost că era dus pe sus, undeva.

III.
ÎN SUBMARINUL PIRAŢILOR.

O SENZATIE DE LEGANARE însoţită de dureri surde care-i provocau o cumplită greaţă fu prima impresie pe care George o simţi şi care-i dovedi că se trezise din starea de inconştienţă. Nu ştia dacă fusese lovit în cap sau nu. Pe moment nu-şi mai putea aminti nici un amănunt. Abia după câteva momente pricepu George că încăperea în care se afla îi producea această senzaţie de balansoar. Era vorba de o ambarcaţiune care se legăna pe valurile mării.

Când George îşi dădu seama de starea în care se găsea deveni rapid mai vioi şi luptă energic cu starea de greaţă care ameninţa să-l cuprindă din nou. În calitate de fiu al căpitanului german al submarinului nu-i era permis să aibe rău de mare. Dar nici nu mai era mult până acolo.

Câteva secunde se gândi că se află tot în cabina de pe submarinul tatălui său, dar imediat îi apărură în faţa ochilor imagini şi impresii pe care le-a sesizat înainte de a fi prins. Se afla deci pe o insulă singuratică în căutarea eventualilor supravieţuitori de pe cuterul scufundat de piraţi. Apoi va fi fost prins şi prin lovituri bine plasate a fost făcut inofensiv. Aceste lovituri, de unde le cunoştea el? Făceau parte din

tehnicile de apărare japoneză, aşa numitul jiu-jitsu. Iar Japonia, după cum spunea şi mesajul telegrafiat avea mare interes ca submarinul căpitanului Farrow să localizeze, cât mai exact locul unde se găsea submarinul pirat. Şi atunci se gândi că se afla chiar pe vasul piraţilor, care aparţinea cu siguranţă ori japonezilor ori chinezilor. La toate acestea se mai adăugau şi puţinele cuvinte pronunţate într-o limbă ciudată pe care le auzise înainte de a leşina. George îşi deschise cu greutate ochii. O lampă electrică lumina slab cabina în care se găsea şi în care nu era aproape de loc mobilă. Tavanul şi pereţii erau făcuţi din oţel. Dar nu era oţelul acela lucios şi strălucitor mereu curat de pe submarinul tatălui său, ci ceva albastru-gri, dur şi rece. George se ridică pe jumătate. Apoi făcu înconjurul cabinei până la uşă. Tocmai atunci intrară doi oameni mici de statură. Ei purtau uniforme de marină germane, foarte asemănătoare cu cele purtate în Primul Război mondial. George remarcă însă imediat mici diferenţe cu toate că cei ce le-au făcut îşi dăduseră osteneala să fie cât mai aproape de cele originale. Cei doi purtau pistoale la centură, ceea ce îl determină pe George să-şi ducă mâna imediat şi el la pistol, dar bineînţeles cureaua cu pistolul lipseau. Cei doi nici nu remarcară mişcarea prizonierului. Feţele lor nu puteau fi recunoscute pentru că purtau măşti care le acopereau până la gură toată faţa. Numai ochii le sclipeau ciudat prin tăieturile măştii. Şi pentru că bărbaţii nu scoteau nici un sunet, nici George nu se strădui să deschidă vreo discuţie. Rămase liniştit şi aşteptă să vadă ce se întâmplă în continuare. Pentru că uşa camerei a rămas deschisă George bănui că probabil căpitanul piraţilor dorea să-l vadă şi că cei doi erau nu erau decât nişte emisari. Şi într-adevăr nu se înşela. Deodată apăru în cadrul uşii o siluetă înaltă, cu umerii largi şi ţinută impunătoare. Nu numai înălţimea, dar şi mişcările pline de forţă trădară faptul că avea de a face cu un european. Uniforma germană era făcută dintr-un foarte bun material şi pe ea se vedeau multe decoraţii.

— ia te uită! Domnul George Farrow! zâmbi bărbatul care era de asemenea mascat şi continuă cu o voce baritonală dar destul de plăcută. Asta este o nesperată plăcere. Mi-am dat seama foarte bine, încă de la prima mea lovitură, că-mi voi atrage mânia căpitanului Farrow şi că, în curând, acesta va veni în urmărirea mea cu submarinul său să reglăm între noi ce avem de reglat, dar că voi face aşa curând cunoştinţă cu fiul său nu mi-a trecut prin cap nici în cele mai îndrăzneţe vise! Mă bucur din tot sufletul că vă aflaţi la bordul navei

mele. Asta înseamnă că tatăl dumneavoastră va fi mai îngăduitor cu mine. Mai am de gând să-mi continui o vreme treaba începută. Şi înainte de toate mai am de făcut o mare afacere pentru care am nevoie de anumite mijloace. Planul este foarte îndrăzneţ şi înseamnă nu numai pentru mine, ci şi pentru alţi mii de oameni care doresc să iasă din mizerie şi asuprire, iar pierderile care rezultă din actele de piraterie nu înseamnă nimic.

În timpul monologului piratului – căpitan George era foarte atent la vocea lui şi remarcă o tonalitate unică în ea. Bărbatul folosise limba germană dar cu un foarte mic accent, care putea fi ignorat de cineva care nu folosise această limbă încă din cea mai fragedă pruncie. Intonarea anumitor silabe îi păru lui George foarte dură. În curând descoperi şi cauza. Acum ştia ce naţionalitate avea omul în faţa căruia stătea şi spuse:

— Sunteţi rus, domnul meu şi cam bănuiesc la ce vă trebuie sume aşa de mari. Dumneavoastră nu vă convine noua formă de guvernare pe care a adus-o revoluţia. Aparţineţi de cei vechi şi sunteţi pentru ţarism. De aceea aveţi mare nevoie de bani. Dar – dacă înţeleg bine politica din lumea întreagă – este planul dumneavoastră îndrăzneţ, însă cu puţine şanse de reuşită. Folosiţi pentru procurarea acestor sume de bani mijloace care nu sunt prea cinstite. Asta v-o spun eu, cu toate că vă par atât de tânăr şi neştiutor în ale politicii.

Piratului îi scăpă o înjurătură rusească. Se linişti însă imediat şi adăugă repede nu însă fără de o urmă de ironie:

— Pe cuvintele dumneavoastră nu dau doi bani de vreme ce nu cunoaşteţi adevărata realitate. Bineînţeles că-mi pot închipui că sunteţi furios pe mine de vreme ce aţi căzut şi dumneavoastră şi tovarăşii voştri aşa de uşor în mâinile oamenilor mei. Nu puteţi nici să înţelegeţi ce înseamnă acest plan pentru mine. În schimb, eu ştiu că mi-aţi căzut în mână şi asta va ajuta mult la realizarea planului meu. Aţi zăcut vreo 4 ore fără cunoştinţă. În acest timp a fost şi o mică furtună pe porţiunea de mare pe care ne aflăm. Imediat ce valurile se mai potolesc şi marea se mai linişteşte, voi ataca următorul vas care-mi va apare în cale. Ştii deja că voi obţine o pradă foarte consistentă. Să ştiţi că la mine nu o s-o duceţi rău. Trebuie să am grijă de dumneavoastră pentru că pentru mine reprezentaţi o excelentă măsură de protecţie. Însă să nu îndrăzniţi să faceţi nici o încercare de a fugi. Ştiu că gândurile dumneavoastră stau numai la aşa ceva. Îmi este de asemenea cunoscut că folosiţi tot felul de mijloace

neobişnuite aşa că voi fi pe fază tot timpul. Să ştiţi că nici tovarăşilor dumneavoastră n-o să le meargă rău şi n-o să le lipsească nimic. Când îmi voi face rost de toate mijloacele de care am nevoie, iar planul meu va deveni realitate, bineînţeles că o să vă eliberez. N-am nimic personal împotriva dumneavoastră ci dimpotrivă vă sunt într-un fel chiar recunoscător. Şi apoi poate afla întreaga lume că căpitanul Farrow nu are nici o legătură cu vasul pirat şi nu poate fi condamnat pentru asta.

Rusul tăcu, George tăcu şi el o vreme. Dar când îşi deschise gura îşi exprimă o dorinţă ce nu avea nimic de a face cu faptul că era prizonier pe vasul pirat. El spuse:

— Dacă vreţi să mă simt bine aici, vă rog să-mi daţi să beau ceva. Mi s-a uscat foarte rău gâtul.

Rusul dădu din cap şi apoi bătu din palme. Un om mascat intră în mână cu un ulcior ce sigur conţinea un vin uşor şi pe deasupra cu o tavă pe care George observă o jumătate de pui fript. Căpitanul piraţilor îşi luă politicos rămas bun în vreme ce bărbatul mascat îşi lăsă acolo coşul cu mâncare şi băutura.

George trebui să recunoască că piratul se comportase foarte îndatoritor, deşi era un „răpitor de libertate" pe care orice naţiune dacă l-ar fi prins l-ar fi condamnat la spânzurătoare. Era oare omul în toate minţile? Planul său era măreţ dar în circumstanţele actuale de neîndeplinit. Intenţia rusului era pur şi simplu de a reface imperiul ţarist. „Un vis nebunesc!" îşi spuse George. Mai degrabă ar trebui să-ţi fie milă de el decât să-l condamni. În ceea ce priveşte pe ceilalţi însă era altceva. După siluetele lor George crezu că recunoaşte tipuri ale bărbaţilor din Asia. La asta se adăuga şi figurile de jiu-jitsu şi limba pe care o foloseau. Ei nu aveau în nici un caz interesul ca marele imperiu rus să se refacă. Pentru ei era important numai actul de piraterie, această meserie atât de aventuroasă. Ei erau piraţi, pe care nu-i interesa decât prada şi de aceea făceau acest lucru cu plăcere şi probabil, într-o bună zi rusul o să sufere un fiasco tocmai din cauza propriului echipaj. Aşa ceva însă acum. Nici nu-şi putea imagina. Dar de ceea ce se va întâmpla nu-i prea păsa lui George. El trebuia să-şi facă un plan de evadare prin care dacă era posibil să-i elibereze şi pe doctor şi pe Petre, care după spusele rusului se aflau şi ei aici la bord, prizonieri. Câtă vreme însă nava se afla în mişcare, desigur, aşa ceva nu era posibil. Dar odată şi odată trebuiau să se oprească pentru a se aproviziona cu fructe şi cu apă de băut. Atunci va fi cu siguranţă mult mai mult supravegheat, dar asta nu avea importanţă de vreme ce scăpase el din situaţii şi mai

periculoase. Era convins că va reuşi. O ocazie tot i se va oferi şi nu va sta nici un moment pe gânduri pentru a profita de ea. Cei doi piraţi santinelă părăsiseră de mult cabina. Uşa fusese închisă de două ori cu zăvorul. După zgomot George putu să-şi dea seama că în afara acestora uşa mai era asigurată cu două bare puternice. Să treci pe lângă santinele era aproape imposibil în cazul în care uşa urma să fie din nou deschisă. Chiar dacă ar fi reuşit să scape de aici n-ar fi ajuns mai departe de puntea vasului. Şi atunci, ce era de făcut? Mai întâi George se întări consumând conţinutul coşului adus de marinarul mascat, în timp ce mai privea odată pereţii de metal ai cabinei care sigur că fusese construită în scopul de a ţine acolo prizonierii, probabil pe undeva se afla şi o gaură în pereţi prin care cei de pe vas puteau oricând să urmărească prizonierii din afară. Într-adevăr descoperi chiar lângă uşă un loc în perete care părea mai închis la culoare decât restul cabinei. Când se uită acolo mai atent putu chiar să observe o mişcare de cealaltă parte a peretelui. Câteva secunde acea pată deveni mai luminoasă, puţină lumină se strecură în cameră, apoi totul se întunecă din nou. George se uită repede în altă parte şi-şi luă o mină indiferentă. În timp ce era ocupat cu înfulecarea puiului se uită în jos, apoi puse coşul cu resturile lângă el şi se întinse comod pe micul pat din cabină. Căscă cu poftă, se întinse puţin, apoi închise ochii. Faţa şi-o lăsă intenţionat îndreptată spre uşă. Apoi îşi întredeschise puţin ochii numai atât cât să zărească ceva în timp ce cei care observau de afară să fie convinşi că el are ochii închişi. După câteva minute locul din perete deveni luminos, iar apoi se întunecă iar. Acum cel care-i observa trase o mică placă de metal peste gaura de observaţie. Prea mult nu-i folosi lui George această descoperire a ochiului de observare din perete. Probabil santinelele aveau ordin să arunce din când în când o privire în celulă pentru a şti tot timpul cu ce se ocupă prizonierul. George se străduia să-şi ţină ochii întredeschişi, dar mâncarea şi vinul bun îl făcură să fie obosit. Pleoapele i se închiseră şi nu dură mult până când Morfeu, zeul somnului îl cuprinse în braţele sale pe fiul căpitanului. Când se sculă se simţi bine şi cu forţe proaspete. Zgomotele şi uşoara legănare a vasului nu-l mai deranjară acuma deloc. Dar nu putea să vadă nimic. În jurul lui domnea întunericul deplin. Atunci îşi dădu seama că becul putea oricând fi stins de afară. Santinele observaseră că el dormea profund aşa că au stins micuţul bec. Era o măsură de bun simţ pe care ştia că o datorează numai şi numai rusului.

Simpatia lui George pentru acest bărbat crescu şi mai mult în vreme ce se gândea prin ce a putut el trece, ce lucruri îngrozitoare s-au întâmplat în timpul revoluţiei. Ar trebui oare George, acum la adăpostul întunericului să-şi cerceteze mai amănunţit închisoarea? Poate ar găsi o mică spărtură în perete pe care ar putea-o face tot mai mare aşa încât să poată evada pe acolo. Dar înainte de a-şi pune planul în aplicare, adică de a cerceta mai pe îndelete camera, lumina electrică se aprinse din nou. Barele de la uşă fură ridicate, cheia se învârti de două ori în broască, iar cele două santinele mascate cu pistoalele încărcate se postară în stânga şi în dreapta uşii. După câteva secunde a apărut şi căpitanul piraţilor care îl întrebă foarte politicos dacă dormise bine. George aprobă din cap. Apoi rusul spuse:

— Am bănuit că acuma ar fi vremea să vă treziţi şi de aceea am comandat să vi se servească micul dejun. Aţi dormit până dimineaţa târziu. Între timp marea s-a liniştit cu totul. Sper ca în curând să-mi apară un cuter la orizont pe care să-i pot ataca şi să-mi însuşesc prada, cu care să fac un pas mai departe în realizarea planului meu. Poftă bună domnule Farrow! Şi să nu vă faceţi griji dacă veţi auzi ceva zgomot care ar aduce cu zgomotul produs de o luptă. Vasului nu i se va întâmpla nimic. Băieţii mei sunt luptători cu experienţă. Mulţi dintre ei sunt piraţi de când se ştiu.

— Cu siguranţă chinezi, pentru că şi acum bandele lor îngrozesc navigaţia de pe Fluviul Galben, remarcă George. Îmi este indiferent. Într-o bună zi tot va fi capturat submarinul şi este treaba judecătorilor de a vă condamna pe fiecare membru al echipajului după faptele lor! Deci spuneţi că este dimineaţa târziu. Asta înseamnă că mai am destulă vreme!

Rusul rămase un moment cu gura căscată, apoi râse şi strigă:

— Îmi plăceţi, domnule Farrow! Nu cred că se află prea mulţi oameni în situaţia dumneavoastră care să aibe atâta încredere în forţele lor şi mai ales să nu-şi ascundă intenţia de a evada ca dumneavoastră. Dar nu vă daţi cea mai mică osteneală, pentru că vă spun încă o dată că totul va fi în zadar. Odată ce le-am ordonat oamenilor mei să aibe grijă că veţi încerca să evadaţi, la o încercare a dumneavoastră, să ştiţi că nu vă mai pot garanta nici sănătatea şi nici chiar viaţa. Mi-ar părea rău dacă s-ar întâmpla ceva neplăcut!

— Nu vă faceţi griji din cauza mea, zâmbi George! Întotdeauna m-au aţâţat tocmai genul acesta de pericole. Mai întâi trebuie să vă mulţumesc pentru micul dejun, pentru că

într-adevăr mi-a fost foame şi trebuie să-mi menţin forţele. Şi dacă o să am posibilitatea să evadez vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. Dacă nu se va ivi prilejul, de a-mi lua rămas bun de la dumneavoastră.

Rusul clătină din cap şi după câteva secunde se pronunţă:

— Numai Dumnezeu ştie de unde puteţi avea atâta sânge rece. Păcat că nu vă pot angaja pentru mine să mă ajutaţi la îndeplinirea planului meu. Atunci aş fi probabil foarte aproape de succes. Şi apoi mi se pare puţin probabil să plecaţi fără a vă lua rămas bun.

George zâmbi satisfăcut când rusul cu cei doi membrii ai echipajului părăsiră cabina, îi era limpede că prin siguranţa lui clătinase un pic încrederea căpitanului că ar fi infailibil. Nesiguranţa aceasta poate o să influenţeze cele două santinele, pentru că repetând mereu acelaşi lucru ajungi să crezi că aşa este. Era un efect psihologic de care se folosea. George începu să-şi ia micul dejun în linişte şi apoi înconjură celula ca să-şi mai dezmorţească puţin membrele. Bănuia că este observat din afară, dar nu lăsă să se vadă că descoperise gaura din perete. În timpul zilei, evadarea era exclusă, se gândi George. Înotând nu s-ar fi putut îndepărta nici măcar 100 metri de submarin fără să fie pescuit sau chiar împuşcat. „Oh! Dacă ar avea vreo grenadă de adormit la el, ce simplu ar fi! Oh! Armele! Gândul că era fără apărare îl cam apăsa. Şi apoi nu putea părăsi submarinul fără a-şi lua înapoi armele, mai ales cuţitul de la Sanja care reprezenta o amintire pentru el. Cu siguranţă armele mele se află în cabina căpitanului piraţilor! Deci trebuia oricum să facă o vizită înainte de a părăsi submarinul”. George se gândi îndelung dacă s-ar produce vreo schimbare în cazul în care ar reuşi să-l facă prizonier pe rus. Dar imediat realiză că acest lucru le-ar face probabil numai plăcere chinezilor, care nu urmăreau nimic în afară de prada lor şi pentru ei viaţa căpitanului nu valora nici cât negru sub unghie. Cu siguranţă ar fi fost bucuroşi să-şi continue furturile după cum doreau ei. Orele se scurgeau în pas de melc. Treptat, George fu cuprins de o uşoară nervozitate. Era obişnuit să fie liber, să cutreiere imensitatea mărilor sau să străbată desişul junglei. La două ore după masa de prânz George îşi primi ceaiul. „Dacă ar încerca o tentativă de evadare când chinezul mascat îi va aduce masa de cină? Dacă ar reuşi să-i ia piratului mascat pistolul şi să treacă de santinelele de la uşă, probabil va găsi o posibilitate să evadeze. Bineînţeles că trebuia ca înainte de a părăsi submarin să-i elibereze pe doctor şi pe Petre care cu

siguranţă se aflau prizonieri în celulele alăturate. Ei, mai avea câteva ore bune în care să se gândească!”

Deodată George deveni atent şi ascultă. O uşoară lovitură clătină masa de oţel a submarinului. Imediat îi urmă zgomotul înăbuşit al unei împuşcături. Deci piratul rus atacă din nou vreo navă ca astfel să-şi mărească prada. Pe fiul căpitanului deodată îl cuprinse o emoţie puternică. El se afla închis acolo în vreme ce afară se luptau pentru viaţa lor. În timpul luptei cu siguranţă nu-i va fi supravegheată celula. Şi nici piratul mascat nu-i va aduce cina. Tot ce se întâmpla aici acum, îi punea la grea încercare răbdarea. „Ceva însă trebuia să facă! Nu mai putea sta aşa cu mâinile în sân.” Repede mai inspectă încă o dată camera, doar va găsi ceva ce să-i folosească drept măciucă în caz că ar avea nevoie. Patul său era bine prins de podeaua celulei cu nişte curele pe care nu le putea desface oricât încercă el să le mişte. Rămase în mijlocul cabinei, gândindu-se. Atunci privirea îi căzu pe lampa electrică. Şi deodată avu o idee! Aşa probabil va merge. Va ajunge să-şi îndeplinească planul dacă va reuşi să mişte santinela, care să vină să deschidă uşa şi să intre În cabină. Însă totul sta sub semnul întrebării pentru că în timpul luptei cu alt vas, ordinele căpitanului trebuie că erau foarte stricte. Şi în afară de asta nu-i era clar dacă santinelele mai stăteau în faţa uşii sau participau şi ele la luptă, părăsind astfel coridorul.

George se ridică prinse braţul şi îl învârti puţin, lumina se stinse. Apoi după ce se gândi puţin îl deşurubă cu totul şi îl ţinu în mână. Porni spre uşă şi începu să bată cu putere în peretele de oţel.

Imediat un fir de lumină se strecură în celulă. Santinela folosea deci gaura de supravegheat din uşă.

— Atenţie! Strigă George. Atenţie! În celulă este gaz! Folosi limba engleză pentru că bănuia că santinelele o cunoşteau măcar puţin. Repede! Mă sufoc! Strigaţi-l pe căpitan! urlă George mai departe, când văzu că nu se întâmplă nimic la strigătele sale de alarmă.

George ascultă plin de teamă şi auzi afară voci agitate. O voce întrebă într-o engleză stricată:

— Ce este întâmplat? Ce doreşte tu? Tu acolo trebuie rămâi! Căpitan nu are acuma timp!

— În celulă intră gaz şi fum! urlă în continuare George fără să se lase influenţat de atitudinea pasivă de până acum a santinelelor.

— Vă temeţi cumva de mine? Doar aveţi pistoale, iar eu suni în totalitate fără apărare! Tot nu se întâmplă nimic!

Atunci mai încercă o dată:

— Fum! Gaze! Sunteţi atât de laşi încât nu îndrăzniţi să deschideţi uşa?

Şi într-adevăr această frază îşi făcu efectul. După câteva cuvinte schimbate între ei zăvoarele fură trase. George păşi spre uşă, tuşi puternic şi strigă:

— Grăbiţi-vă! Nu mai pot! Fumul este tot mai gros! Probabil arde instalaţia de iluminat!

Acum cheia se învârti în broască. George ştia că de următoarele momente vor depinde toate. Această ocazie era foarte favorabilă, pentru că piraţii se găseau în luptă cu celălalt vas şi nu erau atenţi la ce se petrecea pe submarin. George îşi ţinea braţul şi pumnul drept în poziţie de lovire. Becul era singura sa armă, dar el ar fi putut avea un puternic efect prin faptul că spargerea lui, cu zgomot, ar fi provocat cel puţin o mică spaimă santinelelor.

IV.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

SANTINELELE TREBUIE SĂ CREADĂ că prizonierul avea asupra lui arme periculoase. Asta le-ar fi diminuat cheful de luptă pe întuneric. Uşa se deschise cu prudenţă. Ea dădea direct spre coridor şi asta era în avantajul lui George. Cu o mişcare puternică el aruncă becul micuţ, prin uşa întredeschisă, afară. El se sparse în mii de bucăţi cu un zgomot puternic. Atunci auzi strigăte înspăimântate. Imediat se aruncă cu toată forţa în uşa uşor deschisă care se dădu pe loc în lături. George nu se mai interesă de santinele. Drumul era liber. Fugi de-a lungul coridorului. Dar auzi cum santinelele erau deja pe urmele lui. George îşi opri brusc fuga aşa încât cei doi chinezi ce-l urmăreau nu se mai putură opri din cauza vitezei, se loviră unul de altul, iar el, printr-o lovitură puternică de box executată ca la carte, îi aruncă la pământ. Pistoalele urmăritorilor căzură zăngănind pe jos. Încă două lovituri de box direct în bărbii şi chinezii căzură fără zgomot. George îi înşfăcă şi îi trase pe coridor până la uşa cabinei. Îi băgă în celulă şi închise uşa în urma lor. Acum puteau să se trezească şi să facă câtă gălägie doreau. Câtă vreme acolo, deasupra, se ducea o luptă, gălägia era din ce în ce mai puternică şi nimănui nu-i trecea prin cap să vadă ce fac santinelele.

Din micuţa barcă a submarinului izbucniră împuşcături una după alta. Nava atacată însă nu riposta. Deci era vorba de un vas de comerţ neînarmat pe a cărei încărcătură piraţii

urmau să pună mâna în curând. George privi în jur pe coridor. Lângă celula sa se aflau încă două şi ele zăbrelite. Şi pentru că cheile se aflau în broaşte i-a fost floare la ureche să deschidă uşile după ce se convinse prin anume ciocănituri şi apeluri că în ele se aflau într-adevăr doctorul Bertram şi Petre. Tovarăşii se salutară printr-o scurtă strângere de mână.

— Să mergem în cabina căpitanului, spuse George încetişor. Cu siguranţă acolo se află şi armele noastre! Piraţii tocmai atacă un vas. Din această cauză nu o să fie prea mulţi aici în încăperile de jos. Dacă trebuie să trecem prin sălile de comandă, nu ne va fi greu pentru că la cârmă acum se află numai un singur om.

— Cu el n-o să avem nici o problemă! Se zburli Petre. Celulele se aflau după cum şi-au dat seama după zgomotul motoarelor la pupa submarinului, în grabă se strecurară de-a lungul coridorului. Uşa de la capătul condorului dădea aşa cum bănuise George chiar în sala de comandă. Fiul căpitanului o deschise repede şi se năpusti asupra omului care se afla În faţa aparatelor, îi dădu o lovitură cu patul pistolului pe care-i luase de la santinele, aşa cum făcuseră şi doctorul Bertram şi Petre. Chinezul se clătină şi fără a zice nici măcar păs, căzu la podea.

— Luaţi-i locul aici, domnule doctor, îl rugă George pe medicul submarinului. Cum cunoaşteţi limba chineză nu vă va fi greu să preluaţi comenzile date de rus din turn. Între timp ne vom face cât de repede rost de armele noastre. Doctorul dădu aprobator din cap şi luă căştile care căzuseră când omul de la comandă fusese lovit cu lovitura de pistol. Între timp Petre îl legă bine pe chinezul care nu purta mască şi îi băgă un căluş în gură. Din această parte nu mai ameninţau nici un fel de pericole, împuşcăturile de sus se opriră. Deci cuterul atacat se predase. George şi Petre se grăbeau mai departe şi găsiră cu uşurinţă cabina căpitanului. În curând îşi aflară şi curelele cu armele lor şi, la vederea lor, răsuflară uşuraţi. Lipseau numai grenadele cu gaze adormitoare. George spuse puţin descurajat:

— Păcat, mă gândeam tocmai la ele. Cu grenadele am fi putut să-i anihilăm pe toţi de aici. Rusul le ţine ascunse ori în dulapul său de metal, ori le-a dat spre cercetare neştiind ce sunt. Ei, va trebui să părăsim submarinul fără ele.

— Şi unde vrei să mergem? Întrebă Petre. M-am gândit să ne întoarcem în sala maşinilor şi să defectăm ceva pe acolo. Atunci submarinul ar fi inofensiv. Oricum va fi capturat mai devreme sau mai târziu. Până atunci vom putea oricum să ne apărăm. Consider că acest submarin este un tip mic care

poate adăposti cel mult 30 de persoane. Dacă le luăm proviziile, dacă noi umblăm şi prin magazia de arme şi mai defectăm pe ici, pe colo unele lucruri în sala maşinilor am putea avea urgent submarinul în mâinile noastre. George îl aprobă, dar după ce se gândi puţin adăugă repede:

— Dar aşa am fi şi noi pierduţi. Căpitanul ne mai are încă în puterea sa. Nu are nevoie decât să deschidă ventilul din podea şi ne scufundăm toţi, fără posibilitate de a ne mai salva.

— Atunci nu avem încotro, decât să ne luptăm cu echipajul de pe punte. Poate că vom, reuşi. Şi apoi? Ca să scăpăm nu ne rămâne decât marea!

— Corect, Petre! Deocamdată piraţii sunt ocupaţi cu jefuirea cuterului. Sper că vom găsi noi o posibilitate să ajungem pe punte. În curând se va întuneca. Asta ar putea fi salvarea noastră. Trebuie să încercăm să ajungem pe cuterul jefuit pe care cu siguranţă piraţii au pus o bombă cu ceas pentru a-l face să sară în aer. Nu ne mai rămâne decât să dezamorsăm bomba.

— Asta însă este foarte periculos!

— Nu văd însă nici o altă cale, Petre!

— Ei bine, din partea mea putem trece la treabă! Trebuie însă mai întâi să-l ducem pe omul nostru de la cârmă în cabina căpitanului, ca nu cumva vreun pirat să ajungă aici şi să vadă ce s-a întâmplat Dacă nu-l vor vedea aici se vor gândi că omul şi-a părăsit pentru un moment postul. Hai să mergem, cred că domnului doctor i s-a făcut deja dor de noi.

Doctorul Bertram păru într-adevăr uşurat când îi văzu pe cei doi coborând. Până atunci nu primise nici o comandă din turn. Submarinul rămânea liniştit, plutind pe valurile mării. Deasupra se auzeau bufnituri, oameni fugind, strigăte, jefuirea cuterului se afla probabil în toi. Rapid, chinezul legat din sala maşinilor fu dus în cabina căpitanului. Apoi George urcă cu grijă scara de metal ce ducea pe punte. Câteva secunde se uită fa ce se petrecea acolo, apoi le făcu semn tovarăşilor lui să-l urmeze. Nemţii aveau noroc. Deja se întunecase bine. Piraţii aprinseseră deja făclii a căror lumină producea umbre aşa încât nu le fu greu să se strecoare din interiorul submarinului în exterior, la adăpostul întunericului. Se ascunseseră după turn şi priveau încolo şi încoace. Căpitanul rus, în uniformă germană stătea lângă balustradă şi dădea ordine clar şi cu voce tare. Din când în când se auzeau nişte expresii care păreau a fi înjurături în limba rusă, dar doctorul Bertram le explică că de fapt erau ordine în chineză. Submarinul se apropiase foarte mult de vasul atacat. Lăzi şi

saci, care probabil conţineau marfă preţioasă, puteau fi preluate direct pe puntea vasului piraţilor de vreme ce puntea cuterului se afla mai sus decât cea a submarinului. Apropierea de cuter le era însă favorabilă şi prizonierilor. Trebuiau, dacă era nevoie să înoate numai o distanţă scurtă pentru a ajunge pe vasul comercial. Mai aşteptară încă un sfert de oră ia umbra turnului. Atunci văzură cum coborâră două bărci de pe cuter cu oameni care se pierdură cu repeziciune în întunericul de afară. Erau probabil supravieţuitorii dezastrului. Rusul nu dădu nici un ordin ca bărcile să fie urmărite. Nu era deci un monstru. De vreme ce se dădea drept căpitanul Farrow putea să se facă că nu-i vede pe „fugari".

Căpitanul strigă o lungă „înjurătură" spre puntea cuterului în vreme ce submarinul se îndepărta.

— El a dat ordin să se arunce vasul în aer. Acum este timpul să acţionăm. Bomba se va aprinde în opt minute, aşa am auzit.

— A dracului de repede, şopti Petre. Putem să spunem că avem noroc dacă vom găsi bombele şi le vom anihila la timp.

— Sa sărim în apă de pe această parte, propuse George şi să ne urcăm pe partea cealaltă a cuterului pe punte. Vom găsi cumva o posibilitate de a ne căţăra pe el. Cei trei tovarăşi săriră încetişor în apă. Nu a fost nevoie de atâta prudenţă pentru că luarea ultimilor saci şi lăzi de pe cuter provoca destul zgomot. Nemţii înotau în lungul submarinului aşa încât rămâneau mereu în umbră şi nu puteau fi descoperiţi prea uşor. Trecură de prora cuterului şi mai înotară puţin de-a lungul peretelui bordului până când, într-adevăr, Petre descoperi un odgon pe care-i puteau prinde uşor cu mâna. George se urcă primul pe punte. Atunci auzi pornind motoarele submarinului. Căpitanul poate se mira de dispariţia santinelelor sale, dar nu mai avea timp să le caute, pe îndelete, pentru că trebuia să se îndepărteze cât mai repede posibil din apropierea cuterului care în câteva minute urma să sară în aer. Aşa că George putu să se agite nestingherit pe lângă balustrada cuterului, pentru a le da o mână de ajutor lui Petre şi doctorului în încercarea lor a de a ajunge pe punte. Apoi cei trei se grăbiră spre deschizătura de încărcare de pe vas. Lanternele lor încă funcţionau şi cu toate că se udaseră în timp ce înotau şi asta datorită îmbunătăţirilor aduse de inginerul Hagen. Se urcară pe treptele de metal îndreptându-se spre deschizătura chilei. George se târî înăuntru şi văzu deja bomba care urma să explodeze cam după trei minute după cum estimaseră ei. El ridică bomba

grea şi i-o întinse lui Petre, care dori imediat să-i deşurubeze dispozitivul de amorsare. În timp ce George se căţăra din nou spre deschizătură pentru a ieşi, îi trecu prin minte altceva, îi strigă repede lui Petre:

— Opreşte-te! Nu trebuie să dezamorsăm bomba! Dacă rusul nu aude explozia, cu siguranţă se va întoarce aici, mai ales dacă între timp remarcă că şi noi am fugit. Bomba trebuie să explodeze! Dacă o aruncăm destul de departe de cuter, în mare explozia nu ne poate dăuna prea mult.

— O s-o arunc cât pot mai departe de aici! strigă Petre. Dar am nevoie de o bucată de odgon. Găsiră curând o bucată, pe care Petre o înfăşură pe bombă, o ridică deasupra capului, o învârti şi numără liniştit secundele. Când crezu că este foarte aproape de momentul exploziei îi dădu drumul. Astfel bomba explodă departe de cuter. O flacără uriaşă ţâşni. Petre a aruncat bomba exact la momentul potrivit! Doctorul Bertram răsuflă uşurat după care adăugă:

— Deocamdată suntem în siguranţă! Oare chiar am scăpat din celulele acelea? Eu îmi pierdusem aproape orice speranţă. Să scapi de pe un submarin în care eşti prizonier mi se părea de-a dreptul imposibil.

— Nu a fost chiar aşa de greu, replică fiul căpitanului şi le povesti istoria cu „gaz” şi „fum”. Petre, ca întotdeauna, propuse să se meargă în camera de transmisie să se vadă dacă aparatura de acolo mai funcţiona.

— Trebuie să luăm legătura cu tata, spuse George.

— Să sperăm că submarinul nostru nu este prea departe, spuse doctorul. Nu este exclus ca explozia să fi fost văzută de pe o navă mare. Dacă vom fi prinşi aici, n-o să fie suficiente explicaţiile noastre, chiar dacă ele sunt adevărate. Oricum ar bănui că am fost lăsaţi aici de tovarăşii noştri. Numai după ce vom părăsi cuterul cu bine, putem să ne gândim să transmitem vestea atacului în lume. George era foarte interesat de tehnica radio – transmisiunilor, la asta contribuind mult inginerul Hagen, în care a avut un bun profesor. În mica cameră de transmisiuni totul era întors pe dos. Se părea că aici a avut loc o luptă. Era posibil ca transmisionistul să fi putut expedia vestea atacului asupra cuterului şi atunci se puteau aştepta ca din moment în moment să sosească nave acolo. Câteva sârme erau rupte, probabil de o împuşcătură dar George şi Petre le reparară cu foarte mare îndemânare.

— Să încercăm acum să dăm un semn de viaţă, spuse George.

Câteva minute se scurseră apoi George cu căştile la urechi spuse:

— Am prins submarinul nostru! Tata a răspuns şi a spus să transmitem semnale în continuarea până când ne va localiza. Tata crede că suntem foarte aproape şi că în curând ne vom întâlni. Într-adevăr am avut noroc!

Doctorul Bertram şi Peter se bucurau ca nişte copii în seara Crăciunului. Petre se urcă din nou pe punte să se uite în jur. Dacă acuma ar fi venit vreo navă cei trei ar fi avut ghinion. În timp ce George rămăsese în sala de transmisiuni, doctorul se urcă şi el pe punte pentru a i se alătura lui Petre care supraveghea, în continuare, suprafaţa mării, După mai bine de o jumătate de oră, acesta strigă:

— Dacă nu mă înşel, acolo se vede venind submarinul nostru!

Şi doctorul Bertram recunoscu linia mai întunecată de pe suprafaţa mării.

— Merge aşa de încet! Poate are ceva la motoare. Îl strigară pe George şi toţi trei observară încordaţi submarinul.

— Priviţi-l bine trage două bărci! spuse Petre. Din cauza aceasta şi mersul încet.

— Sunt probabil supravieţuitorii cuterului pe care ne aflăm. Acum pot să-l preia, se bucură George.

În curând submarinul se află chiar lângă cuter. Doctorul, George şi Petre coborâră pe punte şi fură imediat salutaţi cu entuziasm de membrii echipajului. Căpitanul anunţă imediat ce urările de bun venit încetară:

— Am avut noroc să mă întâlnesc cu cele două bărci cu supravieţuitori. La început au crezut că suntem submarinul piraţilor până când un membru al echipajului care cunoştea exact uniforma marină germană le spuse că era o greşeală. În plus căpitanul piraţilor dădea comanda în limba chineză. Aşa am putut să-i conving pe supravieţuitori că submarinul nostru nu este submarinul pirat.

Căpitanul cuterului englez îi mulţumi din inimă lui George pentru că-i salvase vasul. Între timp oamenii săi se şi căţăraseră pe el. Apoi unul strigă că se apropie două vase. La auzul acestei veşti cei de pe submarin spuseră că trebuie să se îndepărteze repede. Apoi îşi luară în grabă „la revedere” de la cei salvaţi care au promis că vor spune adevărul în legătură cu echipajul submarinului şi se îndepărtară, în vreme ce submarinul plecă, începu să se scufunde şi când ajunseră acolo un cuter şi un distrugător, nu se mai vedea nici o urmă de el, în timp ce Farrow putea să-i observe în voie prin periscop. George trebui apoi să raporteze pe

îndelete cum a reuşit să scape de pe vasul piraţilor. Aprobându-l tatăl său îi bătu pe umăr şi când termină îi spuse:

— Eşti grozav! Sunt mândru de tine. Dar acum trebuie să ne ocupăm de piratul rus. Bineînţeles că este numai un nefericit ce aleargă după copite de cai morţi, dar sacrifică vieţi omeneşti şi a adus nelinişte în întreaga navigaţie din această zonă. De aceea trebuie capturat. Numai de am putea şti încotro s-a îndreptat!

— Rămâne cu siguranţă în această parte a mării, îi asigură George. Sper să dăm în curând peste el şi atunci te rog să eviţi să-l scufunzi. În realitate nu este un om rău.

Căpitanul urmări pe hartă locul de staţionare a vasului său. Se găseau la sud de insulele Paumotu care făceau din plin comerţ cu insulele Hervey.

— Rusul s-a priceput să-şi aleagă unul din punctele cele mai bogate în pradă. Şi acum cred că s-a îndreptat spre N-E. Vom alege şi noi această cale.

V.
UN ACT DE EROISM A LUI GEORGE.

NOAPTEA TRECU ÎN LINIŞTE. George adormi repede după emoţiile prin care trecuse în ultimele zile şi se trezi dimineaţa târziu. Grăbit se spălă, se îmbrăcă, îşi luă micul dejun şi se urcă în turn. Acolo se afla numai tatăl său care-i salută cu inima plină de bucurie:

— Ceva nou, tată? Întrebă George.

Căpitanul dădu din cap şi răspunse:

— Nu, dar Mertens supraveghează atent aparatul de transmisie.

O oră întreagă tatăl şi fiul au stat în turn şi au observat marea. Nicăieri nu se vedea vreun vas. Se auziră paşi şi Mertens apăru cu o telegramă ce i-o dădu căpitanului. Acesta o citi şi imediat dădu un alt ordin în sala maşinilor. Imediat motoarele îşi măriră viteza iar Farrow schimbă puţin mai spre est cursul submarinului. George a citit şi el telegrama şi văzu că, nici mai mult nici mai puţin, submarinul pirat atacase alt vas cu care se lupta acum.

— Îl vom prinde oare pe rus, tată?

— Sper.

— Când vom afla poziţia lui exactă?

— Cam într-o oră. Cam atât durează sigur jefuirea vasului.

Cu încordare crescândă mai trecu o jumătate de oră. Dintr-o dată apăru din mare o navă închisă la culoare.

— Este rusul? întrebă George imediat.

Căpitanul privi submarinul prin binoclu.

— Nu, spuse el puţin mai târziu. Dacă submarinul ar apărea deodată aici. Asta ar contrazice mesajul telegrafic. Uită-te numai la forma unică a turnului. După el îi putem recunoaşte pe englezi. Căpitanul Farrow ordonă încetinirea imediată a vitezei submarinului. Încet cele două submarine se apropiară unul de celălalt. În turn se urcă un bărbat slab, în puterea vârstei. Deodată se auzi de pe partea cealaltă:

— Bună ziua căpitane Farrow! Ce mai faceţi? Cu ce treburi pe aici?

Căpitanul îl recunoscu pe ofiţer: era căpitanul Mitchell căruia mai demult îi făcuse un serviciu important. Foarte repede neamţul îl informă pe englez despre submarinul pirat care tocmai se afla prin apropiere şi ataca un vas comercial.

— Căpitanul vasului este un rus care vrea să duca la îndeplinire planuri nebuneşti, iar echipajul este format din chinezi, îi mai strigă Farrow.

Căpitanul Mitchell răspunse:

— Atunci să mergem! Siguri îi vom prinde pe piraţi. Englezul arătă cu mâna înainte şi dădu un ordin prin interfon. Viteza submarinului englez deveni mai mare, tot mai mare.

Farrow menţinu şi el aceeaşi viteză. Submarinul britanic trebuia să fie un tip nou de navă. O asemenea viteză nu atinseseră submarinele engleze în timpul războiului. Atunci Farrow dădu drumul compresoarelor şi submarinul Dox reuşi să-l depăşească pe cel englez. După 20 de minute – cât dură această întrecere prietenească, Farrow zări un punct închis la culoare care devenea tot mai mare. Era sigur că acesta era vasul comercial jefuit de piraţi. Matrozii care se aflau în toiul luptei, urcau acum pe punte. Căpitanul german putea acum să recunoască prin binoclu silueta submarinului pirat. Era aproape lipit de cuter. Echipajul de piraţi lucra cu înverşunare. Deodată Farrow observă că rusul îşi retrase ordinele. Echipajul se întoarse, de pe vas, pe puntea submarinului, dispăru în turn şi imediat submarinul pirat se puse în mişcare şi repede se îndepărtă de cuter. Nimic nu-l mai putea opri. Se părea că din nou rusul reuşise să scape. Zece minute mai târziu ambele submarine prietene se aflau deja lângă vasul comercial. Căpitanul lui, de asemenea un englez, le povesti celor doi căpitani de submarine cum în timpul luptei patru din oamenii lui fuseseră răniţi. Piraţii abia apucaseră să jefuiască ceva când cele două submarine apărură la vedere. Căpitanul cuterului mulţumi pentru

ajutorul atât de prompt şi ceru protecţie până la insula următoare. Căpitanul Mitchell i-o asigură bine înţeles.

— Tată, spuse în acel moment George, acum ştiu cum putem să-i prindem pe piraţi. Trebuie numai să-i urmăm cu un cuter pe care ar fi tentaţi să-l atace. Pentru că dacă ar întâlni un submarin sau orice altfel de navă de război ar dispare imediat în adâncurile mării. Submarinul englez poate să-i ia pe cei patru răniţi şi să se îndepărteze de aici. Eu şi Petre ne urcăm pe cuter având grijă să luăm destule grenade cu gaze de adormit. Şi tu pleci cu submarinul de aici. Rusul va urmări cu siguranţă mişcările cuterului şi dacă va vedea că şi submarinele au dispărut va încerca un al doilea atac asupra lui. Şi atunci îl vom prinde.

Căpitanul Mitchell fu de acord cu planul pe care Farrow i-l expuse. George şi Petre se urcară apoi neobservaţi pe cuter. Căpitanul navei comerciale nu putu să preţuiască imediat planul. Abia când căpitanul Mitchell îl asigură că totul va merge bine şi că cele două submarine vor rămâne prin apropiere ca să poată interveni dacă va fi cazul, acesta îşi dădu acordul. După ce cei patru răniţi fură transportaţi pe submarinul englez, cuterul se desprinse de lângă cele două submarine şi-şi urmă cursul iniţial. Instalaţiile de transmisie de pe vas necesitară numai o scurtă reparaţie şi fură din nou intacte. Cele două submarine mai acompaniară nava vreo două mile apoi se întoarseră şi se îndreptară spre nord. Dacă rusul a observat manevra – el trebuia să fie convins acum că vasul naviga din nou fără oprire. Bineînţeles că nu-l va ataca imediat ci va aştepta să vadă dacă într-adevăr cele două submarine îşi vor vedea în continuare de treaba lor. Şi pentru că insula următoare se afla încă destul de departe, îi rămânea destul timp să atace vasul din nou.

Bineînţeles că planul lui George putea foarte bine să eşueze. În acest caz trebuiau să transmită un mesaj când vor fi foarte aproape de insula unde dorea să ajungă. Atunci Farrow urma să-i ia pe George şi pe Petre şi împreună cu submarinul britanic să pornească din nou să vâneze submarinul pirat.

George şi Petre se împrieteniră foarte repede cu membrii echipajului cuterului. Ei dădură fiecăruia al optulea om din echipaj o grenadă şi le explicară cum să procedeze. Dacă submarinul îi va ataca din nou, trebuia să se arunce grenadele pe cât posibil în turn. În timp ce căpitanul vasului şi George merseră în cabina acestuia, Petre rămase pe punte făcându-se util peste tot unde se pricepea. Şi pentru că patru membrii ai echipajului lipseau acum marinarii se bucurau de acest

ajutor. Chiar şi în sala maşinilor aveau nevoie de ajutor. Şi aşa trecură două ore. George era de părere că submarinul pirat trebuia să apară în caz că nu mirosise capcana. Sigur că rusul era foarte precaut, dar prada pe care tocmai o avusese în mână îl atrăgea mai puternic. Atacul va fi acum mult mai simplu, putea să se gândească rusul, de vreme ce echipajul se împuţinase datorită celor răniţi. Căpitanul cuterului deveni şi el, încetul cu încetul, nerăbdător şi spuse:

— Încă o jumătate de oră, apoi piraţii sigur nu ne vor mai ataca pentru că în zare se va vedea insula. Acolo nu vor mai îndrăzni să ne atace temându-se de mitralierele poliţiei de coastă.

— Doriţi să lăsaţi pe ţărm o parte din încărcătură? întrebă George.

— Nu, acolo mai iau o mică dar foarte preţioasă încărcătură. Şi în afară de asta trebuie să duc o foarte importantă sumă de bani într-o insulă din nord. Dar de ce întrebaţi asta, domnule Farrow?

— Pentru că tocmai sunt pe cale să-mi schimb planul, răspunse George. Este posibil ca ruşii să fi auzit de planul dumneavoastră?

— Asta poate fi posibil. În vreme ce ne ataca ar fi putut arunca o privire asupra planurilor noastre.

— Atunci, cu siguranţă că va aştepta până când veţi părăsi insula cu încărcătura preţioasă şi cu banii. Ar fi un prost dacă n-ar reacţiona aşa!

Căpitanul cuterului fu de acord cu acest argument dar totuşi întrebă:

— Şi cum ne vom mai întâlni cu tată! Dumneavoastră şi cu căpitanul Mitchell?

— O să iau legătura cu tata prin aparatul de transmisiuni. Noi întrebuinţăm o anumită undă, care nu prea poate fi interceptată şi un cod secret care de asemenea nu poate fi prea uşor descifrat. Îi voi comunica că voi rămâne cu dumneavoastră până veţi părăsi malurile din nou. Când vom porni din nou în larg?

— Mâine după masă!

— Bine, atunci tatăl meu şi căpitanul Mitchell vor avea grijă de noi pe distanţa până la acea insulă din nord. Dacă socotim şi submarinul piratului vor fi trei submarine foarte apropiate unui de altul, ceea ce în această parte a mării nu cred că s-a mai întâmplat.

Rapid George luă legătura cu tatăl său să-i comunice noua situaţie. Căpitanul Farrow nu avu nimic împotrivă ca fiul său să rămână la bordul cuterului. Şi el îi spuse lui George că el

şi căpitanul Mitchell găsiseră o ascunzătoare foarte eficace într-o mică insuliţă. A doua zi vor fi amândoi prezenţi pe drumul dintre cele două insule pomenite. Abia acum George era cu adevărat mulţumit, pentru că posibilitatea de a-i prinde pe piraţi se mărise în mod considerabil. Când insula începu să se zărească George şi Petre se retraseră sub punte. Căpitanul cuterului se afla în relaţii prieteneşti cu poliţia de coastă a insulei aşa încât vasul nu fu controlat ceea ce ar fi dus la descoperirea celor doi. Cei de la poliţie fuseseră în special interesaţi de povestirea atacului navei pirat asupra cuterului. George îl rugase pe căpitan să nu povestească despre intenţiile lui pe mai departe, pentru că s-ar fi putut ca rusul să trimită în timpul nopţii un spion pe insulă şi dacă acesta ar fi fost destul de iscusit ar fi putut afla ceva. Era mai bine atunci când este vorba de dus la îndeplinire lucruri importante să păstrezi tăcerea până când totul se rezolvă. În timpul nopţii, George şi Petre au îndrăznit să iasă puţin pe punte unde era mai multă răcoare decât în strâmta cabină unde stătuseră până atunci. Dar fuseseră suficient de precauţi să-şi aşeze în aşa fel şezlongurile încât să nu fie văzuţi de pe ţărm, dar ei să poată să-l observe, dacă ridicau puţin capul. Căpitanul şi majoritatea echipajului îşi petrecură după-amiaza pe uscat. Două santinele însă rămaseră pe vas dintre care unul fusese uşor rănit în timpul luptei cu piraţii. Acum însă rana de la braţ începuse să-l doară mai tare aşa încât Petre i-o pansă din nou şi trimise marinarul să se odihnească în timp ce rămase el în loc la pază. Noaptea era foarte întunecoasă mai ales când luna rămânea ascunsă de nori, aşa încât George îndrăzni să meargă până la balustradă. Deodată zări o mică barcă care se învârtea pe lângă cuter. Arăta ca o barcă din cauciuc, Imediat îi trecu prin cap că asemenea bărci nu puteau să aibe decât japonezii care le foloseau ca bărci de salvare pe submarinele lor. Când ajunse la mal un om părăsi barca şi se îndreptă încet spre un cartier al portului. Acum George îl putea vedea mai bine cu toate că, luna încă mai era acoperită de nori groşi. Omul era mic şi puternic. Putea fi vorba de un chinez de pe submarinul piraţilor care a avut îndrăzneala să coboare pe ţărm şi să meargă în port. George se felicită acum că avusese ideea să-i spună căpitanului să povestească în toate cârciumile că submarinul căpitanului Farrow se îndrepta acum spre o cu totul altă insulă din nord. Chinezul rămase exact două ore în port. Apoi George îl văzu cum se întoarse, îşi luă bărcuţa pe care o lăsase agăţată la mal şi vâslind din greu, cum dispăru pe întinsul mării. Cu siguranţă auzise în vreo crâşmă

povestea submarinelor, aşa încât un al doilea atac asupra cuterului putea să aibă loc fără nici un pericol din partea lor, ele fiind acum mult prea departe. George se culcă acum liniştit. Acum planul lui trebuia să reuşească dacă nu cumva apăreau noi şi neaşteptate complicaţii. Se trezi când lăzile noi erau încărcate pe vas. Încărcarea dură până aproape de prânz. Apoi ancora fu ridicată şi vasul se îndreptă cu preţioasa-i încărcătură spre acea insulă din nord. Abia se îndepărtară de ţărm, când George şi Petre apărură pe punte din nou, pentru că în timpul dimineţii rămăseseră cuminţi în cabină. Se duseră direct pe puntea de comandă, după ce George se înţelese cu căpitanul, ca în caz că vasul va fi atacat de piraţi să nu opună nici o rezistenţă, ci imediat să ridice steagul alb al predării.

George şi Petre aveau fiecare câte trei grenade cu gaze. Astea le ajungeau dacă şi ceilalţi marinari nimereau ţinta aşa cum le explicaseră. Aşa trecură două ore. Atunci apăru un marinar care raportă că o dungă închisă la culoare a apărut în spatele vasului şi că aceasta se apropia tot mai repede. Puţin mai târziu spuse că acesta trebuie să fie cu siguranţă un submarin. Şi pentru că nu puteau fi nici Farrow şi nici Mitchell erau sigur că acesta era submarinul piraţilor. Acuma, în sfârşit, venise clipa mult aşteptată de George. El îi sfătui pe marinari să rămână liniştiţi. Ei nu trebuiau să arunce grenadele până ce Petre sau el nu dădeau semnalul.

Deodată se auzi o împuşcătură. Glonţul trecu pe deasupra punţii de comandă. Comandantul dădu ordinul de oprire şi ridică steagul alb. Peste zece minute George auzi vocea piratului rus:

— Daţi-ne încărcătura, căpitane! Ştiu precis ce ai preluat din ultimul port!

Căpitanul cuterului nu răspunse. Steagul alb însemna deja un răspuns. Când submarinul se afla la numai câţiva metri de peretele de bord al vasului, George sări la balustradă mai înainte ca rusul să poată apuca pistolul, George aruncă o grenadă care explodă chiar lângă turn. După o secunda căpitanul piraţilor căzu trăgând după el şi câţiva chinezi care stăteau în apropiere. Toate grenadele de mână zburară în momentul următor pe submarin. Căpitanul cuterului se trase repede puţin mai în colo pentru a nu inhala norii de gaze adormitoare. Mai aşteptară o jumătate de oră până putură coborî pe submarin. Echipajul submarinul pirat urma să doarmă 24 de ore mult şi bine. George îi telegrafie tatălui său anunţându-i succesul.

Submarinul căpitanului Farrow sosi un sfert de oră mai târziu la locul incidentului. Când marinarii şi căpitanul cuterului ajunseră pe submarin constatară că rusul, devenind inconştient, a căzut pe scările de oţel ale submarinului şi îşi rupsese în cădere gâtul. Aceasta a fost după cum se exprimă Farrow senior, în fapt cel mai bun deznodământ.

Chinezii au fost luaţi la bordul submarinului englez care îi reţinuse pe cei patru răniţi. Un ofiţer englez şi marinari englezi preluară submarinul care se dovedi a fi un submarin japonez. Căpitanul Farrow telegrafie acest lucru guvernului japonez. Submarinul fusese furat de piraţii chinezi sub conducerea rusului.

După ce-şi luară rămas bun de la căpitanul Mitchell şi oamenii lui, submarinul lui Farrow se îndreptă spre „Insula odihnei”. Dar mai întâi îi va mai aştepta o nouă şi grea aventură.

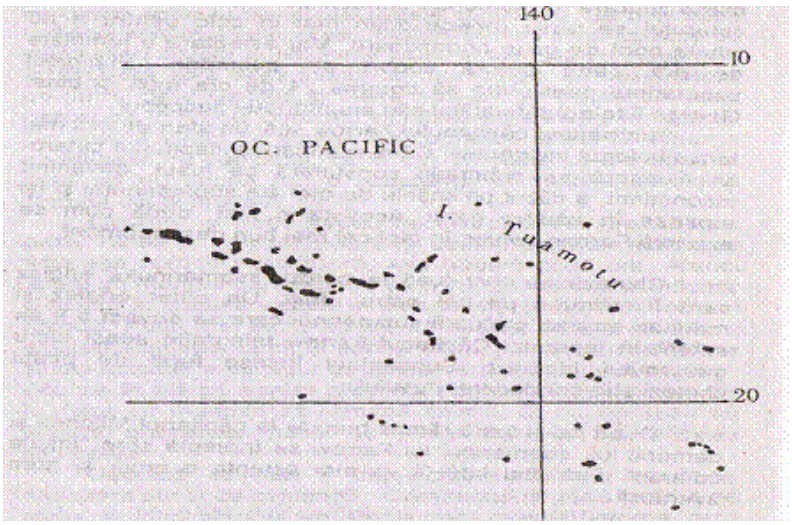

Sfârşitul volumului: **UN AL DOILEA FARROW.**

În numărul următor:

DANSATOARE DIN TEMPLU.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro